

Hoofdstuk 1

‘Nog even en dan wonen we hier,’ zei Gemma. ‘Ik kan het nog niet geloven.’

‘Geloof het maar, schat,’ antwoordde Freek. ‘Het geluk is echt met ons. Kijk nou toch eens, wat een plaatje.’ Hij bleef enkele minuten met zijn armen over elkaar naar het huis staan staren. Ook Gemma liet haar blik langs de strakke lijnen van de villa glijden. Een klein wit paleis op een ruim stuk grond, omringd door een strak gazon en eeuwenoude bomen. Ze wilde niet in hokjes denken, maar als ze heel eerlijk was, vond ze het meer een huis voor bijvoorbeeld een chirurg of een tv-producent. Freek en zij hadden tot nu toe een eenvoudig leven geleid. Ze verkeerden waarschijnlijk in heel andere kringen dan de mensen in deze laan.

Aan de straatkant was de tuin afgesloten door een met een camera en alarminstallatie beveiligd hek. Daarachter voerde een lange oprijlaan tussen bomen en struiken naar de voordeur. Vroeger zou ze een buurt als deze een snobheuvel hebben genoemd. Maar ze wilde niet vooringenomen zijn. Ze was vastbesloten het een kans te geven en haar twijfels niet de boventoon te laten voeren. Het was per slot van rekening een prachtig huis. En wie weet hadden ze meer overeenkomsten met hun burens dan ze dacht. Als ze eenmaal verhuisd waren en hun eigen spulletjes erin stonden, wende het hier vast snel.

Ze liepen om het huis heen naar de achtertuin, die aan een klein bos grensde. De naastgelegen villa's werden aan het zicht onttrokken door dicht struikgewas. Achter in de tuin was een groot vierkant rozenperk met in het midden een marmeren beeld van een Griekse godin. Op

het gazon reed de maairobot rond, die ze van de vorige eigenaar hadden overgenomen.

‘Nou, dat houdt hij mooi bij,’ merkte ze op, ook al hield ze eigenlijk meer van gras waar de wind doorheen kon waaien. ‘Een perfect kortgeschoren tapijt. Geen spriet steekt erbovenuit.’

‘Ja, zo moet het ook, want als het te lang wordt, dan komt hij er niet meer doorheen.’ Freek trok de sleutels uit zijn zak en deed de grote schuifpui open. Binnen viel door het vele glas een zee van licht de ruimte in. Het effect werd nog eens versterkt doordat alles wit was. Witte muren, een wit plafond, een open keuken met witte keukenkasten. Een witmarmeren vloer die zich over tientallen meters uitstrekte.

Gemma nam de ruimte voor de zoveelste keer in zich op. ‘Tjonge, het is nog groter dan ik in m’n herinnering had. Het wordt nog wel een uitdaging om het hier gezellig te maken. Misschien moeten we de muren een kleurtje geven.’ Haar stem galmde door de holle ruimte.

‘Ik weet niet of dat past, Gem. Dit huis is nou eenmaal strak en modern. Heel anders dan wat we gewend zijn. Laten we het gewoon in stijl houden.’

Ze voelde een hoofdpijn opkomen en masseerde de spieren in haar nek. Freek had gelijk. Je kon dit huis met geen mogelijkheid vergelijken met hun oude huis. Goed beschouwd woonden ze al meer dan twintig jaar in een krakkemikkig zootje. Ze zou hun knusse woonkamer vol boeken, planten en snuisterijen vast missen. Tuurlijk, ze hadden samen de beslissing genomen om dit huis te kopen. Het was een voorrecht om in zo’n chique villa te mogen wonen. Maar ze had er niet op gerekend dat Freek er niets aan wilde

veranderen. Zoals het nu was, bleef het een ijspaleis. ‘We kunnen in elk geval een boel kamerplanten kopen,’ stelde ze opgewekt voor. ‘Palmen, kamerlindes. Wat groen zou hier prachtig staan.’

‘We kijken wel. In elk geval staat die knoepd van een flatscreen tv bovenaan de aanschaflijst. Met bijbehorend geluidssysteem, natuurlijk. Ik zie het al helemaal voor me, onze eigen thuisbioscoop.’

Ze keek naar de witte vlakken om haar heen.

‘Dan is één muur gevuld. Nu nog een plan bedenken voor de rest van de muren. Misschien kunnen we lid worden van de kunstuitleen.’

‘Of nog beter, we kopen kunst. Als belegging kan dat nog wel eens heel goed uitpakken.’

‘Ja, maar ...